

дата на селото. Като минаваше покрай плета на голѣмия си дворъ, извика на дъщеритѣ си:

— Иринко, Еленке, онова куче пакъ е тука! Щомъ дойде, дайте му едно кило храна, та дано се метлоса отъ селото!..

Чичо Димитъръ въздъхна дълбоко, махна съ ржка надъ главата си и се закри въ близката долчина. Азъ изтичахъ следъ него, настигнахъ го, докоснахъ се до дрехитѣ му, грабнахъ едрата му, загрубѣла ржка и я цѣлунахъ. Той ме помилва по щръкналитѣ коси, остави ржката си върху главата ми и се загледа въ черния облакъ, който като чума висѣше надъ родното ни село.

— Чичо, живъ ли е бачо Георги?

— Който не знае да се пази, тѣй ще гние въ тъмницата!

— Биха ли го много джандаритѣ?

— Ще биятъ, ще биятъ, докато единъ день и ние ги набиемъ!

Зарадвахъ се, че ще дойде день, въ който ще бждатъ бити убийцитѣ и джелатитѣ, забелязахъ нѣколко деца^и и изтичахъ при тѣхъ да си играемъ. Залая ни едно куче, взехме го за джандаринъ и го погнахме съ камъни. Цѣлото село се оживи отъ нашитѣ радости и весели викове.

